

Dierentransport

Wij allen hebben op een of andere manier er dagelijks mee te maken: het transport van dieren. Er moeten vele varkens vervoerd worden voor de consumptie van de mens. Hetzelfde geldt voor kalveren en kippen. Ook is er een grote vraag naar garnalen, kreeft en lamsvlees uit verre landen. Tegenwoordig is alles binnen 24 uur op de plaats van bestemming. Kortom, er rijdt en vliegt nogal wat om en over ons heen.

Als er geen ziekten zijn onder onze Nederlandse veestapel, worden er op een gewone doordeweekse dag enkele honderdduizenden dieren vervoerd. Voor het grootste gedeelte is het de eerste en laatste reis; er is geen weg terug. Alleen de chauffeur komt met z'n lege wagen retour. Net als u en ik, kijkt hij 's avonds naar het journaal en hoort hij dat er vandaag weer een vrachtwagen is gekanteld met 88 varkens of 420 biggen of 128 kalveren. Enkelen hebben de val overleefd. Ze waren op weg naar het slachthuis. Vele omstanders hielpen mee om de dieren te vangen en in een gereedstaande vrachtauto te laden ... om hun reis te vervolgen ...

Ik zie nog die boer in Giethoorn: een pijp in z'n mond een lange stok in z'n handen en in het bootje wat hij voortduwde stond een koe rustig te herkauwen. De koe had even te voren de stier bezocht en was nu weer op weg naar haar soortgenoten die haar dansend op de kade stonden op te wachten. Ook dat is transport. De boer en de koe begrepen elkaar precies.

Ikzelf heb op tien kilometer hoogte een aantal paarden naar Amerika begeleid. Het ging allemaal perfect. Een beetje strelen en een aantal lieve woordjes maakten dat de dieren zich op hun gemak voelden. Zelfs in een Boeing 747 met 480 passagiers voorin, stond ik achterin met acht olifanten. Behalve het personeel wist niemand wat er gaande was. Nu is het vrij moeilijk om met olifanten te praten, maar door steeds je vertrouwde stem te laten horen voelen de dieren zich op hun gemak. Je moet dat wel zeven uur lang volhouden; zolang duurt een vlucht naar New York. Nu lopen ze daar in een dierenpark en mocht u daar zijn, doe ze dan de groeten van Roel. Misschien begint er een te trompetteren want olifanten vergeten nooit iets. Ondanks een paar vervelende incidenten, waar de K.L.M. niet direct de schuld van had, is onze luchtvaart maatschappij de beste ter wereld op het gebied van diertransporten!

En dan staat tante Mien met een weekend tas voor de kliniekdeur. Ze komt binnen, opent de zweterige tas en zegt dat haar poes gesteriliseerd moet worden. Het arme dier heeft de reis nog net overleefd en moet nu alweer aan het gas. De volgende patiënt komt

tevoorschijn uit een appelkist en het derde 'slachtoffer' moet het doen met een kartonnen doos waar een uur geleden nog bananen in zaten. De doos is doorweekt van de urine en terugreis zal op een andere manier moeten plaatsvinden, anders ontsnapt het dier op weg naar huis.

In mijn werk heb ik vele dieren zien verdwijnen uit hun transportmiddel. Nog steeds gaan veel diereigenaren daar zeer onzorgvuldig mee om. Een dier moet zich veilig voelen in een transportkooi. Het allerbelangrijkste is voldoende ventilatie en daarna veiligheid. Een geheel open kooi is ook niet goed. Het dier moet een schuilplaats hebben. De achterkant dient altijd gesloten te zijn, aan de zijkanten behoren ventilatiegaten te zitten en voor hoort het open te zijn, met tralies. De boven- en onderkant zijn altijd dicht, de zijwanden zijn niet recht maar schuin en het transportmiddel is bovendien stapelbaar. Een rieten mand is leuk om te zien maar is als vervoermiddel waardeloos. De kat of welk ander dier ook is er spoedig uit. Het riet wordt na verloop van tijd droog en broos, verliest z'n kracht en na een aantal keren krabbelen loopt het dier los op perron acht ... Verder is het niet te desinfecteren of te reinigen. Dus rieten manden en dergelijke rotzooi: nooit kopen! Kunststoffen bakken zijn perfect.

Luchtgaten oftewel ventilatiegaten dienen klein en rond te zijn en niet zo groot dat er een poot, staart of oor door kan uitsteken. Menig dier heeft een lichaamsdeel moeten missen doordat een pootje of staart door een te grote opening naar buiten stak. Als bodembedekking geen houtvezel of korrels gebruiken. Gewoon een handdoek of een in stukken gescheurde krant.

Wanneer het dier is aangekomen waar het moet zijn, moet het de kooi uit. Trekken en lieve woordjes werken niet meer in dit stadium. Het dier is uit z'n doen en blijft waar het zit. Er wordt op den duur geschud met de bak en het dier raakt steeds meer in paniek. De hartslag is twee keer zo hoog als normaal en beïnvloed het onderzoek negatief. Een stuk eenvoudiger is een afneembaar dak boven het transportmiddel!

Ik was ooit eens op een vogelshow. Bij het inkooien van de dieren kwam er een man aanlopen met een paar plastic rioolbuizen onder z'n arm. Ik volgde hem op een afstand en keek wat hij ging doen met die pijpen. Aangekomen bij de hokken haalde hij een deksel van de met gaten voorziene buis. Eruit gleed een prachtige fazant met een staart van meer dan een meter lang. In eerste instantie was ik zeer verbolgen over deze manier van dier transport, maar na nadere informatie begreep ik dat dit de ideale manier was

om een fazant ongeschonden te transporteren. De man had helemaal gelijk: het dier liep kerngezond rond in z'n nieuwe verblijf. Ook ik leer elke dag weer ...

Over diertransporten kunnen we nog eindeloos doorpraten. Wat is goed en wat is fout. Een ding moet u echter niet vergeten: zolang er mensen zijn op onze aarde zal dit euvel zich voordoen. Net zo lang als de mens eet en zich vermaakt ...

Roel Weites

Skukuza